

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 29. септембра 2006. године**

Констатује се да су приведени из Окружног затвора у Београду оптужени **Бранко Грујић, Бранко Поповић, Сениша Филиповић, Драган Славковић, Иван Кораћ и Драгутин Драгићевић**, да су приступили браниоци, адвокати **Шалић Миломир** за оптуженог **Грујић Бранка, Драгутина Драгићевића** и **Бранка Поповића**, те адвокат **Ђокић Драган** који се јавља за оптужене **Кораћ Ивана, Славковић Драгана** и **Филиповић Сенишу**, те заменик Тужиоца за ратне злочине **Богдан Станковић** и пуномоћник оштећених, адвокат **Драгољуб Тодоровић**.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас је предвиђено саслушање сведока под псеудонимом "Њ", па ћемо опет морати да искључимо јавност, за време одлучивања о примени ових мера.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се искључи јавност за време одлучивања о примени мера заштите.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи и у даљем току претреса исти ће бити јаван.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша сведок Јован Ивановић.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ

Са личним подацима као у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци исти као када сте, може јавност да уђе ако има некога, исти као у Брчко Дистрикту када сте давали изјаву?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Има промена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има промена?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени 1955. године?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите и даље у овој фирми у Зворнику?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не. То је промена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, не радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пензији сте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам ни у пензији, не радим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Незапослени сте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Наводи да је незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли станујете у Лозници?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не. Сада сам у Новом Саду.

Са станом у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, улица?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ласла Гала број 12.

Улица Ласла Гала број 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неких промена?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нема, то су промене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Ту испред Вас је текст заклетве, па ћу

Вас молити да положите заклетву, тако што ћете прочитати тај текст наглас. Изволите.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли сте разумели текст заклетве?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором на та питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, значи Вас или блиске сроднике, али сте дужни да говорите истину.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас се налази списак са псеудонимима под којима су сведочили неки сведоци, па Вас молим, када будете помињали њихова имена, претпостављам да ћете требати да помињете тог сведока под псеудонимом «К» и можда још неке, да уместо имена искористите тај псеудоним. Овде се води поступак по оптужници Тужиоца за ратне злочине против оптужених Грујић Бранка, Поповић Бранка, Кораћ Ивана, Драгићевић Драгутина, Филиповић Синише и Славковић Драгана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Њима се ставља на терет да су извршили одређене радње у периоду мај-јули 1992. године на територији општине Зворник. Ви сте се о томе већ изјашњавали у фази истраге, а обављали сте и разговор са истражитељима Хашког трибунала, па ћу Вас прво питати, да ли остајете при тим изјавама које сте до сада дали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, у принципу остајем, само, наравно, нисам баш сигуран да знам шта сам све говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мислим, говорили сте истину када сте сведочили пред тим другим органима?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да. И тада сам говорио да се баш добро датума, чак ни године не сећам, тако да те ствари нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вас молити да Ви нама сада укратко поновите, значи, пре свега, на којој сте Ви били функцији у то време и шта Ви знате о депортацији грађана из Козлука, како се ставља на терет оптуженима Грујићу и Поповићу, на дан 26.06.1992. године, те да ли знате нешто о оснивању и функционисању неких сабирних центара и логора за Муслимане, мушког пола у овом периоду који сам рекла на локацијама Дом културе Челопек, Економија и Циглана?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Добро, ако сам добро разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да прво укратко видимо, шта сте Ви радили, значи, то када се заратило, на ком сте били месту, изволите?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, рекли сте мај-јули, ако сам добро разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ћемо само да дотакнемо тај април, пошто то нам је нека почетна одредница.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, ја сам обављао функцију председника Извршног одбора у општини Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега, општине?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Општине, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општине?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: И отприлике то сам радио негде до 08. априла, када су почели ти први нереди уласком ових Арканових људи и тај дан сам ја отишао у фабрику «Глиницу», значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту радили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, ту сам раније радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Раније радио, па сам онда радио две године у Извршном одбору, практично до тог првог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, као плаћени функционер општине?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да. И онда сам практично, чини ми се да је то 08. април, значи нисам сигуран, имали смо некакве преговоре са, ја и Јово Мијатовић, тада је он био посланик у том првом сазиву Скупштине, са два изабрана представника Муслимана. Имали смо их у Малом Зворнику и ту смо доживели одређене непријатности од Аркана и још неких његових људи и онда сам ја схватио да нисам у току шта се догађа и отишао сам у фабрику. Вратио сам се ја и тај господин Мијатовић и практично до 15. маја, само мало, не, негде до 1993. године, да ли је то био март, да, до марта 1993. године био сам у фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Радио сам као један од директора. То је био «Холдинг» и ја сам био један од директора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били и председник Извршног одбора странке или не, СДС?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сам негде и то нашла, па сам хтела да разјаснимо.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, нисам то никада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви онда имали неке додирне тачке и даље са општином, обзиром на ту функцију коју сте имали пре? Како је дошло до тога?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви самовољно напустили то место председника Извршног одбора или како?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, у суштини знате шта, јесам. То Вам, како да то објасним, до тада је то некако функционисало. Од тог момента, по мом неком схватању, почињу ратна збивања, значи, ништа више није нормално, природно и јесте, после тога, ја мислим да није ни био председник Извршног одбора. Можда је и био, али неко време, мислим да није био нико, али нисам баш сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то устројено тада, 08. априла почињу борбе? Пре тога је био тај инцидент са Арканом, како сте Ви овде описали у истрази?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да. После тога, ја мислим да ти Арканови момци, сутрадан, уствари, условно да тако кажем, заузимају Зворник. Ја не знам сада како је то изгледало, нисам био у Зворнику, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били тог 08. априла?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Био сам кући, значи једно два, три дана дао сам себи слободно и био сам кући. То Вам је, село се зове Шепак, то Вам је прекопута Бање Ковиљаче или Лознице, значи преко Дрине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај Доњи или Горњи Шепак?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Доњи, Доњи. Горњи је муслимански, а Доњи је српски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте тамо били?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику, у граду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са функционисањем сада када је заузет Зворник са влашћу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не знам. Мислим, стварно не знам шта се дешава. Ја се враћам након пар дана, нисам сигуран да ли је то два, три, пет, враћам се у фабрику и ту остајем до марта 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли долазите у град, да ли онда видите како сада даље функционише?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сада главни у граду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Једно двадесет дана ја нисам улазио у град. Ако ме питате зашто, не знам, значи, просто ми је онако било и страх и није ја мислим било чак ни пожељно улазити, јер, једноставно, мислим да је прилично неко, из мог неког угла виђења, да је прилично безвлашће и један хаос и не знам како то назвати, али ја сам то тако доживео. Значи, слушао сам само информације од људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, посредно имате информације?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли функционише и даље општина, да ли Вам је то познато?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април, мај?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не могу се сетити како је то функционисало, нешто функционише, али шта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за постојање неке институције која се зове Привремена влада?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, да ли сте то чули или сте видели, како то функционише?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, мислим, толико је било тих неких влада, штабова, команданата, али прецизно то не могу да кажем када је настала ни ко је био шта у тој првој влади и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви познајете Бранка Грујића оптуженог?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био до 08., после 08. априла, да ли знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, Бранко Грујић мислим да он постаје председник, да ли се то звало председник општине, да ли Кризног штаба, то не могу баш прецизно, али ја сам га доживљавао као неког као председника општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јово Мијатовић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: А Јово Мијатовић, ја мислим да је он био председник општине до тог, до тих дешавања, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после, шта је?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, после мислим да је Јово Мијатовић био посланик и даље, посланик у Скупштини горе, то је била Скупштина Босне и Херцеговине, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био некада члан Кризног штаба? Нама тако пише овде у овој оптужници.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће, могуће, али нисам сигуран тачно ко је све био члан Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви уопште знате, до када функционише тај Кризни штаб?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не бих се могао прецизно изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бисте? Добро, онда да пређемо на овај Козлук прво. Ми имамо овде у оптужници принудно пресељење тих 1.822 лица из Козлука крајем јуна. Јесте Ви, обзиром да сте Ви у Шепку, то је после Козлука?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили кроз Козлук? Кажите нам само о ситуацији у Козлуку април, мај, јуни, значи та три месеца до њиховог изласка из места?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Једно време сам ишао на посао искључиво Србијом, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко моста пређете у Каракај, па онда тамо?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На онај шепачки?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако је. Значи, нисам имао одређених разлога, али, једноставно ја нисам осећао сигурност да пролазим кроз Козлук. Не знам колико дана сам ишао Србијом, а онда сам једноставно кренуо једног дана кроз Козлук и пролазио сам, значи, свакодневно на посао и није баш било свакодневно, јер ми смо се организовали горе као да чувамо фабрику, није нас баш било много тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радила фабрика?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, у принципу она није тада нешто радила. Ми смо је као чували, руководиоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту наилазили на неке баарикаде или нешто неуобичајено на путу, пошто је Козлук баш онако на путу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам, нисам. Значи, један дан, сећам се, наишао сам на све грађане Козлука, били су у, како да кажем, у некој колони, требали су наводно да иду за Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било у односу на овај пролећни период?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не сећам се тачно, значи, не могу се сетити ни месеца, једноставно не знам тачно. И мене су зауставили неки познаници, сећам се један је инжињер из фабрике, једна чини ми се да је била и судиница у Суду за прекршаје и питали су ме шта се дешава, ово, оно. Ја сам у принципу рекао да не знам шта се дешава и да им не могу помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било на почетку?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како мислите на почетку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку од сукоба, ближе сукобу или ближе овом дану када су они изашли, то када су хтели сви да иду у Тузлу, кажете?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам сада тачно, не знам тачно, не могу никако то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, били су неки трактори спремни, све?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, да, значи, тако возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то само они били или још неки из других села муслиманских? Ми смо овде чули да су ту дошли из Шепка, из?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам, мислим, не знам, не знам, апсолутно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су напустили тада?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја мислим да нису, значи, колико сам тада информисан, неке информације имао, требали су, али зашто нису отишли за ту Тузлу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да им ваљда није дозвољено, њима ваљда није дозвољено да оду, мислим да је у то време овај Марко, односно Бранко Поповић био нека главна личност, главни лик у општини Зворник који је одлучивао, кога се питало и тако даље. Није им дозвољено да иду према Тузли. Па, кажете, касније, летњи период, они су депортовани. То сте у Брчком причали. Да ли се сећате тога?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, право да Вам кажем, не сећам се детаља шта сам причао, али ако треба да се изјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, шта је било, да ли је тако било?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да. Ако треба да се изјасним о Марку Поповићу, ми смо га звали Марко Павловић, ми смо га једноставно звали командант, мислим, ја сам га доживљавао као командант нечега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви њега упознали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, да Вам право кажем, ја мислим на једно годину пре ратних дешавања, али нисам тада уопште знао тачно ни ко је човек. Долазио је, чини ми се, на неке наше седнице Скупштине општине. Ту сам га негде видео, мислим нисам се чак много ни питао ко је, шта је. Можда сам га чак доживео и као новинара у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је долазио на седнице, у ком својству?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не на седнице, него ту негде у ходницима, око седница, тако нешто, мислим, не знам у ком својству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам га је неко представио?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте, кажете, знали да је новинар, мислили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То сам ја мислио. Касније сам повезао, касније сам повезао да је то тај човек, мислим, једноставно када је постао командант, онда сам једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је постао командант и чега?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам када је постао командант, али, отприлике, после тог 08. априла, не знам тачно после ког времена, нисам сигуран, али мислим, сећам се да сам негде у истрази рекао, чини ми се, када је он то нешто преузео, да се то мало и уредило. Овако, био је приличан хаос по питању тих паравојски. Свако је био власт, свако је могао свашта да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он то преузео?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, то некакво командовање одбраном Зворника или тако некако, отприлике, не знам тачно. Звали смо га командант и ми из привреде и сви, командант Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто овим Козлучанима, да се вратимо на то, није дозвољено да оду, да ли се тога сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, мислим могуће је да сам ја тако изјавио, ваљда им није дозвољено, али стварно не знам. Не знам зашто нису отишли, не знам зашто су били у колони, стварно не знам те детаље, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, после пролазите кроз то место. Шта даље видите? Да ли има ту неких борби, нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Козлуку, око Козлука?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, апсолутно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су они отишли, да ли сте чули, да ли сте сазнали то некада?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Оно што сам ја чуо, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели када они излазе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, нисам видео. Оно што сам чуо, то је да су ишли одређени људи из власти, да тако кажем или војних тих формација, да разговарају са њима, да им предоче да им је безбедније, сигурније да напусте Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им је било небезбедно, обзиром да Ви пролазите, кажете нема борби? Шта је ту небезбедно?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам. Мислим стварно не знам шта је небезбедно. Оно што једино могу да претпоставим, али мислим да није то сада предмет неких мојих осећања, шта ја осећам. У то време у Босни није било безбедно бити Србин на муслиманском делу, нити Муслиман у српском делу, нигде, у целој Босни. То је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тога, да ли је још неки разлог, по Вама, постојао да они буду тамо небезбедни? Кажете, нема борби?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то 08. априла заузет Зворник, после тога, има ли ту неких борби?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: У Козлуку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, уопште на територији града?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, било је нешто само у почетку горе на Кула граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је почетак. Али, после, да ли има неке борбе, нека линија, фронт, нешто? Да ли има ту близу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, сада се не сећам тачно како се то све одвијало према тим сада граничним подручјима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе према Црном врху, иза Козлука, да ли је било негде борби да Ви знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, можда је неких сукоба било, али нисам у томе учествовао и једноставно немам праве информације, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да живите на тој територији, да ли видите сада ту неке војнике да се враћају са неког ратишта, нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, право да Вам кажем, нисам нешто видео ту војску, јер, једноставно, био сам у фабрици и нисам хтео да идем да видим војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали у граду војску?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, тих првих месец дана, ја апсолутно, или двадесет или месец дана, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после, мај, јуни, да ли је било војске у граду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, јесам виђао војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради та војска, ако нема борби?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, мува се по граду, организује се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је та војска? Да ли је то ЈНА, ко је то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То је по мени, по мом неком виђењу, то је мешавина свега и свачега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим то војницима командује тај Марко, кажете, командује одбраном, а они су се одбранили 08. априла и шта сада, шта бране сада?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Онако како сам ја то видео, значи, то апсолутно немам, немам никакве чињеничне податке, али како сам ја то доживљавао, свима, значи, како сам ја то доживео, сва српска, све српске формације би требале бити у функцији одбране српског народа на територији општине Зворник и сада, рекао сам, нисам сигуран када је тај човек то постао такав командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете формације, на које мислите формације?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, били су, значи, припадници, сада ЈНА не верујем. ЈНА је, можда су Срби из Босне и Херцеговине остали тамо, али ова ЈНА, ја мислим да је она отишла, јер била је нека и тенковска јединица званична ЈНА, ја се сећам тога, то је неки Тачић, пуковник, потпуковник, нисам сигуран. Он је, он је са тим тенковима отишао за Србију, мислим, једноставно, ми смо тада осећали потребу да ти тенкови остану, ми Срби, када кажем ми, ми Срби. Остао је, је ли био тада мајор, нисам сигуран, Обреновић. Мислим да је он данас у Хагу. Он је остао, али тих тенкова је врло мало остало, неких школопија старих су оставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко онда представља те формације наоружане којима командује тај Марко када одлази ЈНА?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам разумео добро питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, које су то онда формације које остају? Кажете, одлази ЈНА?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ево, значи, значи српски официри из ЈНА који су из Босне, они остају, али они нису баш. Онда долазе, ја се сећам, некакви Вуковарци, па да ли смо их звали Шешелјевци, па «Орлови» некакви Симини четници или ови, мислим, много је година прошло. Отприлике се сећам свих тих некаких формација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко свима њима командује?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја не смем да тврдим да њима командује Марко Павловић, јер како је то у почетку било, сваки командује, свако је био командант, али када се то мало устројило, е имао сам осећај када је Марко Павловић постао тај неки командант, како се то звало, да ли територијалној одбрани, да се све то мало довело у ред. Такав сам осећај имао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да има неко изнад Марка Павловића везано за та нека војна питања?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: У Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је отишла војска ЈНА?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Било је, било је команданата касније, али ја не знам сада, некакав Благојевић, па онда овај Петковић, тамо наш мајор који је родом тамо из Дрињаче. Он је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био тај Благојевић, а када Петковић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не знам. То ми је проблем, не знам, мислим апсолутно не могу да поредам те тренутке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је био тај Благојевић, да ли је био и Марко или не, да ли се тога сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не могу да повежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И да завршимо са овим Козлуком. Шта сте чули, одоше они људи, како сада, нема, кажете, никаквих борби?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, па мислим, што се Козлука тиче, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак је то пуно људо. Да ли сте чули зашто су ти људи изашли, шта је то било?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја претпостављам због несигурности да живе ту. Значи, не знам тачне информације. Више информација сам имао пошто сам доле близу Лознице, пошто сам и прелазио свакодневно у Лозницу, да су тамо смештени негде, не знам ни ја, да им је тамо медицински центар указивао помоћ, да су отишли према Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели то њихово иселјавање?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте видели?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, стварно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је Јово Мијатовић имао неку улогу у том иселјавању? Да ли је он био ту у јуну месецу 1992. године, осим што је био посланик у Скупштини?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јово Мијатовић ми је, право да Вам кажем, био овако добар пријатељ и често смо причали о свему, али ми је више причао да је био преговарач горе ова села Ђулићи или како се то звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо после.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Али нисам сигуран да ли је он био у Козлуку, право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли улогу Бране Грујића евентуално у Козлуку?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ништа специјално не знам за њега, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам ништа конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ништа конкретно ни о коме. Значи, нити сам био, нити. Нисам сигуран ко је био. Ако ме питате ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос Грујића и Мијатовића? И о томе сте нешто причали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нису они сарађивали. До одређеног момента смо били добри, да тако кажем и пријатељи и сарадници, значи ја и Мијатовић и Грујић и не знам ни ја Стево Радић, јер ми смо били функционери те вишестраначке Скупштине општине Зворник испред српског народа и то је функционисало нормално, а онда се то нешто пореметило од тог 08. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Грујић био нешто до 08. априла у општини?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: У општини није, био је председник странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Странке?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да. И после тога дошло је мало до неког, не знам како бих то назвао, али, ајде да кажем, политичког размимоилажења и нисмо у принципу сарађивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Бранко Грујић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја и Бранко и Јово Мијатовић и Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте у добрим односима са Грујићем?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са Стевом Радићем?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Са Стевом Радићем, не знам како да Вам то објасним, вруће-хладно, мислим, мало јесам, па нисам, јесам па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тамо сада?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тренутно, ајде да кажем опет, нисмо, били смо тамо у једној фирми акционари и ја сам изашао из целе те приче и не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се виђате сада?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не виђамо се сада. Ето, сада тренутно не говоримо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говорите?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, ако је то битно мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битно. Добро. Да ли сте чули Ви у то време за ове логоре које сам Вам поменула?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе знате? Изволите нам то реците.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, како да Вам кажем, не знам пуно. За тај логор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Челопек, Дом културе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Челопек, Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише овде у оптужници, то месец дана неки људи били?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја сам пролазио често, јер идем на посао и с посла и када сам ишао аутобусом, једино што сам виђао тог неког, да ли се то зове стражар, али некакво лице у некаквој униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје, каква?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, чини ми се да су ме то питали и у Брчком, ја сам рекао да се не сећам да ли је то било шарена маскирна, да ли сиво маслинаста, али није ми то сада, не могу да будем одређен, прецизан, јер у то време било је свакаквих униформи, свакаквих боја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте познавали тог човека?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тог стражара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки ту локални или?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам, апсолутно ме то није ни занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једног сте виђали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, ја када кажем стражара, ја као, како да кажем, као, не институцију, него чин, али ко је та личност, то ме није ни занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једног стражара или више њих код тог Дома?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не бих се могао одредити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то период, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Вероватно више, не може један човек бити стално стражар, вероватно више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одједанпут више њих или сваки пут по један?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: По један, али се вероватно мењају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, разумем. Дању, ноћу, када пролазите? То је ту код Каракаја, је ли тако, Челопек је одмах ту'

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, у том периоду сам ја пролазио дању, значи изјутра и тамо негде поподне када се враћам с посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то могуће да је био месец, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, чини ми се, не могу тачно да се сетим, али летњи месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали шта он ту чува?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, причало се, значи, да има неких ту заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле? Ко су ти људи?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: И то нисам прецизно сигуран, значи, јер било је ту око Зворника, било је више муслиманских села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте да су Муслимани?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ко ће други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ко ми је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да има ту заробљеника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја мислим да, ко ми је рекао, не знам, радим у фабрици, где, једноставно, причамо о свему и сви грађани Зворника су то знали, сви, сви знају те површне информације да се ту нешто, али колико, одакле су, то нисмо знали, али да се налазе неки заробљеници, то смо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте још знали о тим заробљеницима? Зашто су ту? Не знате из ког су места?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам сигуран из ког су места, али шта још знам. Не знам прецизно за оно конкретно, не знам ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате за неко место Дивич?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су ту људи били из Дивича покупљени мушкарци и смештени?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, да, мислим, приче су биле да су из Дивича, из Ђулића, из тих села, из Зворника. Зато Вам кажем, не знам прецизно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих ту затворио, ко је од њих направио заробљенике?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада се распитали, чули нешто о томе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, да Вам право кажем, није баш, нису била времена за распитивање, јер морате схватити да је то једно ненормално време и ајде да тако кажем, за нормалне људе све је то шокантно и не знам, морате проћи кроз то са ове позиције да схватите да је најбоље ћутати и најбоље што мање знати и најбоље што мање видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао то да направи, те логоре, ту на тој територији?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, то није ништа прављено, та сала је била, ја сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим да направи зграду, него да то формира?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мени су, мислим, колико се ја сећам, све су приче биле, помињани су некакви Пиварски, Нишки, Жуће, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је затворио људе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су их они затворили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја нисам сигуран, али сам чуо, значи за те паравојске, да су их они затварали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су их они затварали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту људи малтретирани, убијани, сакаћени?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесам, јесам, било је прича да су, не знам ни ја, да су малтретирани, ајде да тако изјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте опет чули такве приче?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то исто време?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, то је неки период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду док су они ту?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, ко то ради, колико често, ко то ради?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, конкретно, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некога питали, шта се ту дешава?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Никога ко би могао тачно то да ми одговори, него, једноставно, ми између себе, ми колеге у фабрици смо о томе причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ту, нигде у граду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нигде, ја сам тада врло мало у град одлазио, само можда значи службено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада видели у том периоду Брану Грујића?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, претпостављам да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њему некада нешто о томе рекли или га питали, обзиром да кажете, он је ту сада неки?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: О логорима, о тим домовима, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте причали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему сте причали са њим?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, причали смо, вероватно, о неким нашим проблемима из фирме, из привреде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чујете да су малтретирања. Да ли упитасте човека, он је ту, кажете, главни на општини?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зна ли он нешто о томе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам тачно шта је био тада у време када ме конкретно питате за Челопек и нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га питали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не сећам се, заправо да сам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог Марка Павловића, команданта?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега виђали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Он је био некаква институција са којом ја нисам баш много био у позицији да те, да тако кажем, те интимније разговоре или не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Почели сте нешто да причате за, нешто да су били, да сте чули опет о томе од овог Јове Мијатовића. Да ли сте још од некога ту са тог списка, евентуално, са псеудонимом чули нешто, пошто, рекли сте, немате непосредна сазнања?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесте, од сведока «К».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте причали у истрази. Шта сте чули и када и о чему?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Они су ми причали да су мало злоупотребљени, да су замољени, овај је био посланик, један је био, не знам ни ја шта је био у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај «К» радио у то време?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: На почетку је био у полицији, а касније у привреди, па био је и у Извршном одбору, али не могу да поредам када је шта био, па опет у привреди и остао је у привреди. Они су ми причали да су замољени да, ето, пошто овај је био, ајде да тако кажем, имао је ауторитета, овај посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јова?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да и међу Муслиманима, а овај је опет био из тог краја родом, па су га људи знали и замољени су да оду да људима предоче да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим људима?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Из тих села муслиманских.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на Дивич или на неко друго место?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На која села?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ти Ђулићи, не знам тачно та села како се зову и дан-данас, да ли неки Ловићи или Ђулићи, Сјенокоси, или тако нешто, али Ђулићи су ту највеће мислим село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исти овај период о коме говоримо?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам сигуран сада који је период. Ја не могу никако те периоде да поредам, али знам да је 1992. година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли је пролеће 1992. године, да ли је зима, или јесен?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, мислим лето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лето? Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они то Вама заједно причају? Где се тај разговор одвија?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, Мијатовић је после радио у «Глиници», а Спасојевић је био у једној фирми близу те фирме где сам ја радио, ту смо се почесто налазили. Не могу да се сетим где смо се све налазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, одвојено водите разговоре Ви и сведок «К» и Ви и Јово?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам ни то сигуран, да ли је то можда некада било и заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу они?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ето рекли су да су они са пуно вере у то што причају, њих двојица, да су то људима рекли да, ето, треба да ради своје безбедности и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људима из ових села?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чију поруку они преносе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, претпостављам некога штаба, војног из општине, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази, шта су Вам рекли, да су били злоупотребљени, од кога

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, командант је тада, сигуран сам, тада је био командант Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, они су баш буквално били злоупотребљени и баш су ми рекли од Марка Павловића?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То су ми они рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас и питам, нисте Ви злоупотребљени. Кажете, да ли су Вам они то рекли?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да. Они су ми рекли да су они злоупотребљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они злоупотребљени и зашто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако, значи, речено им је, идите, са вашим ауторитетом реците људима да се иселе за Тузлу, ништа неће да им фали и они су то људима обећали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он и Јово?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да. Па, ја не знам да ли су били само њих двојица, али они су ми само то причали, за друге не знам ко је још био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да иду да кажу да ови иду у Тузлу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Дабоме и када су људи кренули, значи тим аутобусима, да су они видели да су негде доле у Зворнику почели, у Каракају, нисам сигуран, да су почели да раздвајају мушкарце од осталог и онда смо каже тек схватили да смо злоупотребљени и да то не би нипошто урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раздвајали мушкарце од?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, од жена, деце, већ којих осталих, старијих, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу, у ком циљу? Ко их раздваја? Шта Вам кажу ова двојица?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим ко их раздваја, ја не знам, али та некаква војска. Која, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта им раде? Раздвоје их и онда?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нису ми причали те детаље даље. Зна се, мушкарци су одведени ваљда у школу у Каракај, у средњу школу, а жене и деце, ваљда су ишли за Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу даље, шта се дешава у тој школи?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: После они даље кажу ми да не знају. Само су чули, као и ја што сам чуо, да су ти људи побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули, после колико дана?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не знам тачно, али у том неком периоду, да ли је то два, три дана, после тих догађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су убијени, па сте чули?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, од њих или сте Ви чули да се прича?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ма не од њих, не од њих. То, једноставно, причало се на све стране. Само се о томе и причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то људи убијено?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам тачно. Не знам тачно колико је људи убијено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како они сада не знају, па после сви причају да су убијени? Када они сазнају, њих двојица?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То не знам када они сазнају, не знам када они сазнају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, питао Вас је овај Тужилац у Брчком, ко је учествовао у том раздвајању тих људи из Ђулића и томе, а Ви сте рекли – прецизно не могу, али мислим, колико су они тада тврдили, е сада опет не могу прецизно рећи, то је Марко Павловић, али то су те неке паравојске.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, могу и сада да останем код тога. Значи, све не знам прецизно, али претпоставка је да су то те паравојске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, Марко Павловић или паравојске или је то исто? Да ли то поистовећујете?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не поистовећујем, али, у принципу, нисам ја сигуран ни дан-данас какав је званичан статус Марка Павловића био и тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми решење, он је командант штаба територијалне одбране.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Е па ето, онда значи, командант штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, кажете, Марко Павловић, неке паравојске. Да ли је то онда исто или није, то Вас питам?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, после два, три дана Ви чујете да су ти људи убијени, али не знате колико људи?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило са тим људима, са тим лешевима? Да ли сте чули то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту та школа?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Касније сам чуо да су они негде закопани, па да је то опет негде премештано, да би се сакрило и тако даље, али све су то информације тако уопштене, које сам ја овако добијао из контаката, али стварно, прецизно, ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази, поменули сте неки број, Технички школски центар, било је пуно људи, 800 људи, није могло ваљда стати. Одакле Вам та бројка, 800?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Причало се да је око 700, 800 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијено или смештено?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ах, ја сам доживео и смештено и убијено, али нисам сигуран у начелу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је пуно то 800 људи да буде убијено? Да ли се то види ту, да ли је тај Зворник као Њујорк? Колики је тај град?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Није, Зворник је јако мали град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да је мали, зато Вас и питам, како 800 људи нестане, а нико не зна ни где су убијени, нити шта су? Да ли се упитасте Ви нешто? Да ли питасте овог Јову, овог «К» сведока? Кажете, два, три дана прошло и чујете убијени људи и ништа се не зна? Где су та тела, шта се догађа?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, те ствари нису рађене, оно ЕПП нити јавно. То је, претпостављам, све рађено на некакав начин тајни, значи, стварно то када се дешавало, није нико знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнасте Ви после два дана да су убијени?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: После пар дана се сазнало, да. И шта ме сада питате, шта сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта још знате о томе? Да ли сте чули за Герину кланицу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Прича град о томе. За ту кланицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта прича још град? Герину?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Герину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тамо у Каракају, да ли сте чули за то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Чуо сам за кланицу, али за тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су тамо неки лешеви доношени?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Шта кажете, шта још град прича, а што нам нисте рекли?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Град прича да су побијени људи. Мислим, свако има неку своју верзију, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта прича град за Челопек још, осим оног што сте нам рекли? Кажете, те приче су ишле, улазили, иживљавали се на тим људима, понекада и убили? Ко је то причао и шта, ако нешто ближе знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам ништа ближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Дому културе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, стварно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, кажете, иживљавали се. Шта кажу, ко се то иживљава?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ти који су их чували.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти који их чувају?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Циглану да су ту били неки затвореници?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Чуо сам, да, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Да ли је то било у исто време када и Челопек или после или пре?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Опет нисам сигуран, али мислим у том неком периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту чува заробљенике? Да ли је то исто тако нешто или неки други основ?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све исто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту прошли?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, ту нисам крочио у току читавог рата, значи, то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је био директор Циглане?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Директор Циглане, у том периоду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Да ли је радила та Циглана?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не могу се сетити ко је био тачно у тој Циглани, у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори име Миша Јовић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Био је директор, али нисам сигуран тачан период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радила Циглана у то време, да ли је производила цреп?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нисам сигуран, могуће да је производила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прошли некада ту, да ли сте видели?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Циглана је крај самог пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, зато Вас и питам. Шта видите ту, да ли има тих заробљеника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не види се. Види се само управна зграда и како да Вам кажем, једна оронула производна хала, али не види се да ли ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је и ту било заробљеника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте? А шта се са њима догађало?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Шта се са њима догађало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто да је ту неко убијен, малтретиран?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је било неких размена на територији општине у то време?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Размена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тих заробљеника за неке друге заробљенике, Србе, са муслиманске територије?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Прецизно за то време нисам, мислим, чуо сам током рата да је било размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте непрецизно чули?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Око размена ништа, значи, не знам ни прецизно ни непрецизно, не знам ништа око размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате? Добро. Ајде да видимо нешто, видим да знате око Економије. Шта ту знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Око Економије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли је било ту неких заробљеника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да Вам право кажем, ја сам помешао малопре када сам рекао да никада крочио нисам. Мислио сам на Економију. Циглана је крај пута, значи, ту сам морао да пролазим. Циглана је на самом путу Каракај-Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о Економији знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Али, Економија је мало увучена доле, једно пољопривредно добро, девастирано, запуштено и не кажем да се не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули да се ту догађало тог лета 1992. године? Да ли је било ту неких заробљеника, неких убистава?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, прецизно ништа, само сам чуо за возача, значи, то тога се сећам, возач који је био возач генералног директора Јефте Суботића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, шта знате о томе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Звао се Бубица, чуо сам да је ту и мучен и убијен, значи, прецизно, ко, шта, како, када, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, тада када се дешавало, тада када се дешавало, када се, заправо, десило. Нисам чуо пре него што се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто су га убили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете овде у истрази, на правди Бога?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако се причало, да човек није ништа крив. Мислим, њега сам стварно знао из фабрике, био возач генералног директора, сви су га знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то причао? Да ли Вас је то мало заинтересовало, обзиром да Вам је био колега из фабрике и тако?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Било је много, нажалост, људи које сам познавао, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му знали супругу Јасну?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали њу у том периоду, ту у граду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим да сам је видео једном или два пута у Зворнику. Мислим да сам је видео, али у ком периоду сам је тачно видео и када је више нисам видео, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је онако била нормална или је деловала нешто чудно?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, нисам је видео оно да са њом разговарам, него само сам је негде видео мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за тог Бубицу и када је ухапшен или тек када је убијен?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тек када је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули да је негде боравио у неком затвору, на Економији да је био?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је времена боравио?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, стварно нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте о неким упутствима да се формира Српска општина Зворник, став СДС из Сарајева то пред рат и тако даље. Шта можете о томе укратко да нам кажете?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, добро, то је сада била једна платформа Српске демократске странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали прилике да то, обзиром да сте били председник Извршног одбора, ту варијанту А и Б, тај план да имате у рукама?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, ја сам био члан те странке, ја сам био члан те странке од почетка, значи, био, али, нешто баш не могу исто тако прецизно да се сетим, шта пише у плану А и плану Б и зато нећу овде да наклапам и нагађам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам испричате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Али, онако, то нису били никакви злочиначки планови, то нису били никакви, не знам ни ја, то је једноставно био план, колико се ја сећам, значи оно сто-посто, знам ту причу Моме Крајишника и Радована Караџића када је већ дошло, да не може тај суживот или живот заједно, да се то раздвоји, да у сваком солитеру се зна који је српски стан. Мислим да је то већ причано више фигуративно, али да се одвоји и право да Вам кажем, и ми смо једно време на том програму и радили, значи да се, када већ не можемо заједно, јер ја сам био председник Извршног одбора и ја сам дошао у сукоб са челницима СДА, односно представника муслиманског народа. Они су били мало бројнији, не много, али мало бројнији у општини Зворник и то је било прегласавање као ово данас што гледате у овим скупштинама, једно, једно некоректно преливање новца у муслиманска села и тако даље. Ми смо ту због тога били и формирали ту Српску општину Зворник, једноставно тражили доле у том бившем СДК да направи два рачуна, да, једноставно, чинило нам се да је то ОК, да то није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То они преговори о подели што су пропали после?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, да, једноставно, ми смо то тако доживели да барем у том проценту тог живља српског, да нам и ти порези, доприноси, сва та економија, да иде и да ми то можемо онда да враћамо, да улажемо у српска села и тако даље. Ето тако сам ја доживео ту неку варијанту А и Б, али нисам сада сигуран, можда када бисте ме подсетили шта је А и шта је Б и зато не могу да нагађам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо да нагађамо, то радимо стално. Добро. Шта још можете да нам кажете о томе? Како онда тај Аркан дође и како је заузео то, ослободио од већине Муслимана град, како сада то? Како Ви то схватате? Били сте ту челни, један од челника у моменту?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Био сам један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошао сам од себе, како то? Знате ли нешто о томе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Био сам један од укључених људи. Ишао сам са делегацијом у Тузлу у корпус, тај тузлански, код генерала покојног Саве Јанковића, ја, тај господин Мијатовић и два представника муслиманског народа из Зворника. Можда се то данас зове бошњачког, али тада смо ми звали муслиманског, па сам ја некако на тој терминологији и мени се учинило да смо ми то све те неке неспоразуме успели и да смо ми то договорили, међутим, опет не могу сада прецизан да будем, али отприлике овакав је ред, десило се то једно убиство, да ли је заставника активне војске, негде у Сапни горе или Годушу, није битно, али ту негде. Убили су га Муслимани, који, не знам, мислим и онда су се овамо и то се дешава, да Вам кажем, преко викенда, углавном. Ја када сам дошао у понедељак на посао из мог села, јер сам становао у селу, већ су биле формиране, ти некакви, како се то зове, пунктови и у принципу није баш пријатно Муслиманима било пролазити кроз те пунктове, заправо, мислим да нису више ни пролазили доле, јер фабрике су углавном биле у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су биле српске барикаде?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Српске барикаде. Нити су Срби из тих доле свих села ишли на посао у Зворник и онда су, значи, Муслимани ушли горе у станицу

полиције и узели оружје, тако да су они у граду сада били наоружани, а Срби су доле били наоружани у Зворнику. Ја нисам тачно знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају ваљда?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срби?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, да. Ја нисам тачно знао и дан-данас не знам тачно ко је организовао те барикаде. Значи, то је мени мало остало нејасно и онда смо, тада смо, да тако кажем, пошто нисмо могли горе у општину, у једној фабрици ту формирали привремено седиште и политичке и свакакве власти, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у «Алхосу»?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесте, то је тај ФАМ или «Алхос», иста је то прича и онда сам ту видео Арканове људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих довео ту?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам. Не знам ко их је довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког Тополу помињете, ко је тај?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не знам ко је, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте видели њега?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Њега сам видео на том састанку у Малом Зворнику када смо били, ја и Мијатовић и Пашић и Капичић Алија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је када је било тих проблема?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, те непријатне ситуације, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понижавања и тога?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Он је био један од тих који су имали задатак, чини ми се, да нас зезају, да тако кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Пеја?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, то је тај исто неки Арканов наводно човек, а касније сам чуо да, уствари, да је чак био неки из затвора тип који је изашао, пуштен, немам појма. У принципу, представљао се као бизнисмен из Америке, генерал српске војске, али, у принципу, није то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је улога Марка Павловића била у тим догађањима, везано за тог Аркана, Пеју? Помињали сте нешто о томе у истрази. Да ли је он био ту присутан?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, Марко је био присутан. Пошто смо ми ту доживели непријатности и батине одређене, чини ми се да је он покушао мало да нас заштити, ето да не будемо баш тотално премлаћени, ми, Срби, ја и Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како он може од Аркана да вас заштити?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, покушао је да каже, ето, чини ми се неким гестом или тако ми се учинило и није он на тим преговорима ништа више узимао учешћа, само је мене и Мијатовића вратио својим возилом, вратио нас је у фабрику и саветовао нас је доле, да смо ми, ето, као ОК људи, да су ово ненормална времена и да је најбоље да се вратимо у фабрику где смо и раније радили. Мислим, ја сам већ ту одлуку био и сам донео, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао, ко?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш Марко?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, да, док смо се возили аутом доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда спреман за такву ситуацију, ако Ви нисте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Брано Грујић остао? Нешто сте и о томе причали, да је почео да Вас зове «Мали» и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Добро, то није сада исто питање, ако ме питате о Брани Грујићу, значи ми смо стварно и добро сарађивали и он је човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се мења његова улога или нешто после тог 08.?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ево, мислим како сам ја то доживео. Он је био човек приватни бизнисмен, да тако кажем, добар председник те наше странке. Углавном смо сву ту извршну власт у општини радили ја и Стево Радић, што се тиче српског народа. Јово Мијатовић је био ту често као посланик, да то функционише како треба и Брано Грујић као председник странке. После тих догађања, значи заузимања Зворника од стране Арканових људи и шта се то све у почетку десило, не знам и не знам кроз колико дана, али Брано се променио. Више некако нас је онда почео да зове «Мали, шта ти знаш» и тако даље, оно мало се човек направио важнији и не знам ни ја. Ето, тако сам га ја доживео, али не знам шта још да кажем у том контексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте нешто, онда он постаје председник општине и у суштини главни. У ком то периоду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, то је тај неки период, не знам сада тачно кроз које време, али Брано бива горе у општини, ја га доживљавам као некакав председник општине или тако нешто, дуго. Не знам сада који период, 1992., 1993., година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Стево Радић? Шта он, у исто то време, шта је он?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Стево Радић је био, има један Секретаријат, то се код нас звало за привреду и то је најважнији секретаријат у функционисању општине. Он је био секретар чини ми се тог Секретаријата, а до самих ратних сукоба је био секретар општине. Значи, он је правник, познаје добро државну управу и ја мислим да је он ту неку, управне ствари, то радио и тако даље. Када је он отишао из општине, не могу бити прецизан, али мислим да ми је касније некада причао да је имао неке сукобе и тако даље, не знам да ли је то битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте у истрази о неким пљачкама у Зворнику муслиманских кућа и тако даље, па нешто везано за Стеву Радића. Да ли можете то да нам кажете? Ми овде у оптужници имамо један део у коме стоји да је доста муслиманских кућа пљачкано, да је роба одношена одатле, техника, телевизори, бела техника у Србију. Да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, сада ћу бити прецизан, значи, врапци у Зворнику знају да су Арканови кажу, купили девизе и злато. Да су онда ови следећи бицикла и телевизоре, оно Робну кућу, а онда по кућама и тако даље и ограде и радијаторе мислим, то је ова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то све радио?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим, ко је радио. То се тако ради, тако су радили и Муслимани српских села и тако су радили, то су та наша српска посла, мислим, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада да се пљачкају муслиманске куће?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пример, из Козлука када су исељени?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то видели? Да ли сте чули ко је то радио?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, нисам ни чуо, стварно. То вероватно раде лоше одгојене особе. А ако сте поменули Стеву Радића, ја никада у животу нисам изјавио нити довео у контекст име Стеве Радића са пљачкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то, нисте ме схватили. Рекли сте, причао Вам је Стева да је дошао у сукоб са тим паравојскама нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па да, па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због неких роба, шта је то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја нисам сада сигуран, али неко му је главу спасио, Стеви. Па, Стева је био горе у општини и видео је. Па, знате шта, тај капетан Драган је имао, тако се причало, имао је горе на Дивичу читав сабирни центар тих пљачканих ствари, па тај Топола доле у једној фирми «Инжињеринг» и та његова екипа, па све те паравојске су углавном тамо пљачкале. Мислим, сада са ове дистанце када човек види, сви су дошли под фирмом борбе за слободу српског народа, сви су у принципу пљачкали, користили пругу, мостове. Тада је било безвлашће, ни царине, ни полиције, ничега, «Елдорадо», мислим у оном најнегативнијем смислу и то су и радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нама један оптужени да нису они пљачкали, него да је њима Стево Радић дао дозволу да они скупљају ту робу због хигијене, да се тамо неке бактерије не запате по тим фрижидерима и тако даље. Да ли сте чули да је Стево Радић давао неке потврде да се износи роба из кућа, да се то лагерије негде у магацину Робне куће или негде у граду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То стварно не могу грешити душу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био неки магацин, на пример, у граду, па да се ту складишти роба, да се ту дезинфикује?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тај период стварно не знам и те ствари не бих да грешим душу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте из Шепка. Да ли сте чули, када је исељен Шепак, тај Горњи, муслимански?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Опет не знам тачно када, али мислим у неком периоду када и Козлук отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под којим то околностима?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Све слично као и Козлук, да не понављам причу, све исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нама овде у оптужници пише да је то било принудно исељавање, а овде смо чули приче да је то било добровољно. Да ли Ви знате, да ли је Козлук отишао добровољно или принудно?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам, не знам. Када бих ја био у тој позицији, значи у окружењу у то време муслиманских снага и да су ми понудили да одем, ја бих са задовољством отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки Козлучани већ отишли раније, па да су ови остали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су остали тамо? Да ли је цео Козлук остао до краја или су временом раније одлазили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам те детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има нешто што Ви знате, а да ја нисам питала, а да је одговор да знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја сам то и у Брчком рекао, мислим, чуди ме стварно да ме позивају и да ме позивате за сведока ових догађања, јер сам цело време био у фабрици и тада сам чини ми се у истрази рекао, генерални директор који је био наш сада велики ауторитет, један стари господин, који данас негде овде у Београду живи, Јефто Суботић нам је рекао, пошто је он често одлазио којекуде, не знам где све је ходао, то је, каже, то је таква ситуација, немојте пуно ни питати, немојте пуно, не смете интервенисати и тако даље и тако даље. Верујте да ти Жућини људи, да ти, како се звао овај један исто који је упадао доле у фабрику, па нам људе прислањао, да, капетана Драгана људи, Жућини, то су улазили наоружани, уперили оружје у нас у сараднике најближе директорове и тако даље. И онда сам ја схватио зашто ми не смемо. Значи, ја сада одговорно после колико је година прошло, ја тада не бих смео интервенисати, иако сам, ето, кобојаги, био неки функционер, ја не бих смео интервенисати за најбољег пријатеља у то време Муслимана, бојећи се за своју главу и тада сам схватио, значи, тада сам тек схватио зашто Муслимани у Другом светском рату нису заштитили неке комшије Србе и тако даље, јер док човек то не доживи, не проживи, не може да суди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате о устројству полиције, то после 08. априла?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: О устројству полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи о командовању. Ко командује полицијом, том руководећем кадру полиције? Под ким су они? Ми смо чули овде да је био овај сведок «К» једно време командир?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја мислим да је он практично отишао када почиње ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Чули смо после да је био неки, да ли сте Ви чули за неког Пантелића, па Маринка Василића?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, како да не, мислим, све те људе знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како иде ту?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Али не могу да поредам, ко је када био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате. Ко њима командује?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Коме, полицији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим полицајцима, том руководећем кадру у Зворнику?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће је да је тај Пантелић био тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њему, да ли има изнад њега неко ту?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Верујте да не знам. Није постојала, чини ми се, можда грешим, али ту то време није постојала нека даља према, према, не знам ни ја, Палама или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја мислим да није постојала. Ја не знам када је Каришикова полиција дошла у Зворник, али када је та полиција дошла у Зворник, онда се стварно неки ред завео, онда су стварно многе ове паравојске побегле, претеране у гаћама у затвор, вамо-тамо, углавном, одахнули смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могло, да ли је било комуникација, да ли је могло да се иде на те Пале, пре него што је дошао Каришик?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, Богами не знам, ти први дани, то се свако бавио собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не први, после, мај, јуни?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То су све први дани. Па не знам ја каква је комуникација била, нисам баш сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао тај Јово на Пале као посланик, да ли су биле неке седнице?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја мислим да тих првих месец, два, три, да су се све регије или општине бавиле свако собом, да је то било овако доста неорганизовано и не знам, мислим, нисам, не знам какве су комуникације постојале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос полиције и те територијалне одбране? И о томе сте у истрази нешто говорили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Какав је био однос полиције, не, ја нисам могао ништа говорити изузев оних догађања са Арканом и Пејом, када је полиција наша, зворничка, Срби из полиције, када су одбили да они буду горе као некакав, знате, када они заузму као град, да та полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нешто сте причали, био је овај Миленко Мијић, неки правник?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: И он је једно време био, али ја мислим да је он у самом том неком почетку, па се изгубио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете, колико се ја сећам, да је та полиција углавном значи говоримо о Србима полицајцима, да су они углавном били стављени под некакву команду те територијалне одбране и тако даље, да нису они имали неку своју команду, апсолутно, они су се утопили у тај неки, ту територијалну одбрану или не знам како се више зове.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, наравно, па мислим њих је било двадесетак, мислим, они нису ништа представљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ти стари полицајци из бившег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је познато да су се утопили у територијалну одбрану, под команду?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како ми је познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, све смо, ја сам био под том територијалном одбраном, сви смо се утопили у ту територијалну одбрану. Значи, сви Срби способни за ратовање су се утопили у ту територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И полиција и?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ма, све живо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви, да ли сте Ви били мобилисани?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја сам био на раду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радна обавеза?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако је, радна обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је проглашено ратно стање на територији општине?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: О томе се нешто причало дуго, чини ми се као да није, чини ми се као да није, а причало се зашто није, нисам баш сигуран да ли је проглашено или није проглашено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви војску служили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли Ви знате када се прогласи ратно стање, шта се онда дешава, ко руководи влашћу на општини некој?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам баш сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Док је био тај Кризни штаб, да ли сте ту учествовали, то неко кратко време?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја јесам неко кратко време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било пре тог 08. априла?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, видите, чини ми се да би могло бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тих преговора?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Март месец овако интензивно смо тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту председавао?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тим Кризним штабом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, пре овог 08. априла?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То не могу сада тачно да се сетим, значи, није био, чини ми се, нико онако да кажем важан, па да се сетим тог имена, једноставно, људи су сами долазили, масовно, бојећи се за безбедност, тражили оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Кризни штаб имао неку седницу, неку зграду у граду или нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја се највише сећам да је тај Кризни штаб у Челопеку на игралишту се састајао, ту је била свлационица, овако врло неусловна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То оно пуно људи када је било?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, не, не, ако мислите, ако мислите на формирање, не формирање СДС него пред Скупштину, пред Скупштину СДС, био је тај један велики састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скуп?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, значи, не мислим на тај. То се одиграло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули. Да ли је био неки ужи тако састанак тог Кризног штаба?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, вероватно да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ишли на тај састанак?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја мислим да у почетку јесам, значи, то у марту месецу и да се то одржавало легално горе у Скупштини општине Зворник. Није било потребе да се негде другде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па кажете, ишли сте Ви и Стево Ивановић, требао је да иде, па се он изгубио?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: А не, то је нешто друго, то је на тај састанак са представницима Муслимана у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за онај пут?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се одлучивало на том Кризном штабу, том претходном?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како мислите како се одлучивало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког гласања?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ма, не, сви су били за исто и мислим ношена је једна, како да Вам то објасним, није било потребе, није било опречним, да кажем,

ставова, само је био присутан страх, ето не знам. Био је јако присутан страх нас од Муслимана, а вероватно и њих од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули или видели тог Жућу, да ли сте чули за њега?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: За Жућу сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га упознали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: За Жућу сам чуо и видео сам га у фабрику када је улазио, али на моју срећу, никада га упознао нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Оно да смо се, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сте Ви то камионе неке за војску давали? Да ли је било у «Глиници» неке обавезе, осим новца за функционисање општине, још нешто да се даје од материјално-техничких средстава или тако нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, у «Глиници» је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте све морали да дајете?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: «Глиница» је највећа фирма у североисточној Босни и имала је нешто и камиона, али више је имала ових утоваривача, не знам, дизалица, виљушкарка, значи, није баш много камиона имала, јер таква је делатност и давано је, заправо, дато је у почетку све. Значи, нисмо ми то сваки дан нешто давали, него дато је, узето је све на почетку, а ми смо, да тако кажем, требовали назад када нама нешто треба. Значи, војска је, војска је имала на располагању сва та материјална техничка средства из свих радних организација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто за превоз лешева, да ли се то користило? И о томе сте нешто питани и причали сте? Да ли сте чули?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мене јесу питали, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за то, да се користило?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, тих пар камиона наших могуће, можда јесте, можда није, не знам, мислим, стварно немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате о функционисању нешто Комуналног предузећа, некој асанацији бојишта, сахранама лешева? Да ли сте видели?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Само сам чуо, само сам чуо да су они радили те ствари, али ништа конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто помињете ово камиони за лешеве, кажете, они су сви причали, чуо сам од комшија у селу, ништа није било тајна. Све су жене у селу знале све. На шта сте то мислили?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То је, то је када су убијени, ја мислим људи из Сребренице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То касније?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То је касније, да, па једна група, али мислим да то сада не питате у вези тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нешто за касније, па не пише да је за Сребреницу, то није предмет нашег поступка. Има ли неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Ивановићу, до када сте Ви били члан СДС, од када до када?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, да Вам право кажем, нисмо ни постајали тако што би добили неку књижицу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не питам Вас, од када до када сте Ви били, знате Ваше учешће у партији?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, у суштини, ја сам и данас члан СДС:

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И данас?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, никада нисам променио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А од када сте пре овог периода, када сте постали члан?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Члан СДС сам ја постао, не могу опет бити прецизан, али мислим да је то био Петровдан, 12. јули 1992. године, али много раније смо почели, чекајте, чекајте, можда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, били сте председник Извршног одбора.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, не, не, 1991. године, не, пардон, 1990. године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: 1990. године?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, 1990. године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не бисте могли бити председник Извршног одбора да нисте били члан?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Апсолутно, апсолутно. Знам да је тај дан Јован Рашковић у Бијељини држао велики митинг. То је овако медијски обрађено, али не могу да се и ми смо у Бањи Ковиљачи направили, ја сам био један од учесника, формирања Српске демократске странке у Зворнику и углавном су инжењери из фабрике «Глинице», знам те људе, углавном и пар људи, а скоро да из града нико није ни био. Значи, ми смо то направили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, Ви сте време рата сте члан и дан-данас члан? Реците ми, у то време рата, да ли су се састанци одржавали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: У време рата, састанци?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То у априлу, мају, јуну, састанци СДС'

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Састанци СДС, ја мислим да јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли је у програму те партије било ово исељавање овог становништва?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Апсолутно не. Значи, стварно оно када је, оно што кажу, запуцало лично нам је, ја сам био у једној делегацији, лично нам је Крајишник рекао, мислим, нису били ни упознати. Ми смо њих тада када смо могли уопште и да приупитамо, то је можда већ било крајем 1992. године шта се то дешава, никада, он је деловао као човек који не зна шта се доле дешава, него да се боримо за оно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је по Босни тада у време рата било исељавања муслиманског становништва?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, знате шта, док није почео рат, била је једна политика, мислим да се боримо за своје, Срби за своје. Када је почео рат, ја мислим да је то више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А то да се исели цело једно село, како то партија не зна о томе ништа?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, није више партија одлучивала ни о чему када је почео рат, није. Мислим, партија ако се уопште и састајала, она се формално, формално је бирала директоре предузећа, већ предлагала, заправо, већ како је то ишло, не знам ни ја и те неке ствари које треба да ради. Није стратешки партија више

у Зворнику, та Српска демократска странка, није она руководила да ли ће се неко исељавати или неће, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нису о томе ни причали? Шта сте причали на тим састанцима који су били у време рата?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не сећам се сада тачно. Ја мислим да имају записници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, можете да се сетите, рат је, ту гину неки људи, неки се затварају, убијају, шта се прича на партијским састанцима?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, знате шта, мислим да и није било неких састанака у време тих убистава, а када се то већ деси, шта се прича, гинули су Срби, збрињавање, значи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Конкретно за Зворник, шта се прича, ко води тај састанак? Колико је било тих састанака?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко води састанак?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим да је Брано Грујић био председник Српске демократске странке у то време и да је он водио те састанке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте на тим састанцима помињали Челопек, Економија, Циглана, Козлук?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим да у време догађања тих, није било састанака.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас малопре питам, да ли је у то време април, мај, Ви кажете јесте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Онда повлачим своју реч, јер мислим, када кућа гори, а да се баба чешља, нема шансе, значи то је тада био тако смутно време, да никоме није падало напамет да тада састанчи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Обично се партијски другови састају када кућа гори. Они се тада нађу да, када је опасно нешто.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја се извињавам. Ја бих дао једну примедбу на овакав начин испитивања сведока. Сведок је јасно рекао да двадесет дана или месец дана када су почели догађаји, уопште није долазио у Зворник. Сада Ви њему сугеришете да је био на састанцима, он каже, ја се не сећам уопште да су били састанци.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Он је рекао на моје питање, април, мај, јуни, да ли су били састанци, он каже, били су.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Онда сам погрешно рекао. Нисам Вас разумео, извињавам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Према томе, никакво сугерисање није, пратите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја се извињавам, Ви сте можда требали да питате, у списима има да је почетком рата забрањен страначки рад. Зашто му то не предпочите, зашто му сугеришете нешто да каже?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја питам сведока, не предпочавам у списима, нисам га ја натерала да каже да су били састанци. Он помиње да су били.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја се сећам да је било неких касније, али када смо наставили, шта и како, ја прецизно не могу да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, ту у «Глиници», шта сте Ви радили у «Глиници»?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тада сам био директор предузећа једног, значи, била су четири директора, директор «Холдинга» је био господин Суботић, а било је још четири предузећа, а ја сам био директор једног од та четири предузећа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Да ли је у «Глиници» радило муслиманско становништво?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: У које време?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То после 08. априла па надаље?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Задржало се неколико радника који нису могли безбедно од тих барикада да оду, значи, били су, да тако кажем, заштићени од самих колега на послу и желели су да оду и лично сам помогао неким да оду, мислим да их проведем крај тих барикада, јер су на барикадама седели и пијани и свакакви и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А пре тога, колико је било Муслимана запослено у «Глиници»? Колико је њих то отишло?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Није се баш пребројавало пре рата колико је Муслимана, ја нисам радио у кадровским службама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не мислим бројно.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Али, било их је, било их је, рецимо од 2.500, па било их је можда пола или можда мало мање, можда 1.000 најмање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. И значи неколико се задржало? Јесу ли ти што су отишли сами одлучили да напусте фабрику или је то неко одлучио, с обзиром да сте били директор, па вероватно имате сазнања како радници одоше из фабрике?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, у моменту када се ја враћам у фабрику, њих је још буквално једно петоро, шесторо у фабрици, тако да не знам на то питање да одговорим. Сами су одлучили, људи су видели, то је један страх, бежи ко може.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми у вези овога, помињете 700, 800 људи из школе, убијено, чуло се, прича се, као грађанин Зворника, као директор у «Глиници», чувате ли ко уби људе?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: О томе се није причало?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не, наравно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када се деси тако неки велики догађај, обично се прича ко то учини?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће, али ја нисам чуо. Значи, ако мислите да то знам, а нећу да кажем, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не мислим поименично.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ипак се то мислим није радило и нигде се у свету то не ради јавно и вероватно ти људи који то извршавају, не раде јавно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, не мислим поименично име и презиме да набројите, него?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Сви смо били уверени да су то радиле паравојске, значи људи који су дошли из Хрватске, са ратишта, огрезли и ја сам их се плашио. Мислим да сте их видели како изгледају, и Ви бисте их се плашили и данас би их се плашили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Какав је био однос те паравојске и команданта територијалне одбране?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам. Не знам стварно, нисам био са њима, био сам у фабрици, углавном бавио се неким другим пословима. Не знам какав је био однос.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико сте пута у том периоду, значи, април, мај, јуни, колико сте имали сусрета са командантом Марком Павловићем?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не сећам се, можда ниједан, можда један, не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Са Браном Грујићем?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, исто, не могу, са Браном сам се сигурно видео више пута, али не могу да се сетим исто тако колико пута, не знам, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У тим Вашим сусретима, о чему сте разговарали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, о ономе што нас је задесило и мислим, разговарали, вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте причали неке, тако неке важне ствари, да неки људи су побијени?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја се са Браном не виђам више после тих догађања. Значи, стварно се дуго ја нисам тада видео, па, не знам како да Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У том периоду, када су та, рецимо, када сте чули да су ти људи убијени, када сте чули за ове затворе, јесте ли тада се виђали са Браном?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам се тада у том периоду се са Браном нисам виђао, не знам када касније почињемо да се виђамо, али о чему смо причали, баш се не могу сетити. Не знам шта сам причао јуче са женом, а камоли са Браном пре четрнаест или петнаест година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У каквим сте Ви односима са господином Грујићем?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Грујићем?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како мислите у каквим односима?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У каквим сте односима били? Да ли сте били у завади некој или?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, тада 1992., 1993. године нисмо, али, ајде да тај Ваш израз, у завади, смо негде од, само мало, опет не могу да будем прецизан, али у неком периоду јесмо, можда од 1995., 1994. године, тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, нећу Вас питати због чега, то су Ваше ствари, али сам стекао такав утисак, или сте Ви у једном моменту рекли да нешто.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Дошло је до неког сукоба, на једној страни смо били ја и Мијатовић, на другој Брано и, он је нас назвао издајницима, не знам ни ја. Нама било криво што смо издајници, због тог разговора тамо у Малом Зворнику или тако нешто. Нећу да и ту грешим душу, да ли је то баш тако и онда смо се једноставно мало посвађали и дошло је до неких препуцавања. Мене је злоупотребио

један новинар, једно ђубре новинарско, да га тако назовем, објавио је нешто у то време и Брано се онда наљутио, потегао тужбу и он и његов брат на мене. Ја осуђен од једног судије опет једног паћеника тамо коме је Брано ваљао око стана и за вербални деликт и онда сам се ето тако. После ја и Брана више никада нисмо причали и ето то је цела та наша прича.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам сигуран да сам Вас добро схватио, Ви одједном, практично, прекидате са Вашим активностима типа председника Извршног одбора општине Зворник?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: До 08. априла сте председник Извршног одбора општине Зворник, били сте на оном састанку и нити више идете на посао у општину, нити се заимате шта, како, да ли имате неку обавезу као председник Извршног одбора, било је што је било, Зворник су заузели Арканови људи, општина треба да функционише, Ви сте челни човек за функционисање општине. Сви други, не знам ни ја, начелнк Секретаријата за привреду, за ово, за оно су под Вама, што би рекли. Како то објашњавате да сте се Ви сада одједном повукли и да више никаквих активности тог типа немате и да се вратите у фабрику где сте, коју сте напустили пре пар година?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, господине судија, да бих Вам то објаснио, не могу у једној реченици. Онда бих значи морао да Вам испричам тај један период од формирања тих пунктова у Каракају, од доласка Арканових људи и од тог састанка тамо и због чега сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, то је било што је било тамо.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, знате шта, ако сте Ви председник Извршног одбора и дешава се нешто преко викенда, а Ви немате појма, нико Вас не информиса, а видите да се то нешто дешава и онда добијете страшне батине и борите се пре тога два месеца упорно, жилаво да не дође до рата, да то све нешто мирно и верујете у то, онда се дешава, већ падају неке гранате на Зворник и добијете батине и видите да је тај Ваш концепт мира, да отприлике рат долази, да је ђаво ушао неминовно, онда ја кажем, не могу ја бити човек и мира и рата. Нисам ја за ово, сугерише ми господин Павловић, хвала му и сада и тада, а и да ми није сугерисао, то је била наша одлука и моја и Мијатовићева, јер горко је то све било искусити и онда сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта Вам сугерише?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Сугерише да идемо у привреду, да радимо, где смо некада и радили, да се више не бавимо том политиком, јер то није за нормалне људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је за концепт рата, ако сте Ви за концепт мира у општини?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам. Не знам ко је за концепт рата био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Видећемо транскрипте, али ја сам сигуран да сам тако Вас чуо, да сте Ви то рекли, па после би се дало закључити нешто друго, па да разјаснимо. Ви сте у једном моменту рекли, када Вас је питао председник већа, да сте за Бубицу, за Економију, дешавања на Економији и за Бубицу, чули док се то дешавало? Тако сте рекли, а после рекосте да је то било након тога и сада ми је нејасно, уствари, када сте Ви чули за то? Да ли сте Ви чули, дакле, да Вас питам, да ли сте Ви чули да је Бубица тамо на Економији заробљен? То када сте чули, да ли сте закључили да је он тада, управо тада на Економији?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће је да сам чуо да је Бубица заробљен и да је на Економији, значи могуће је да сам чуо, дозвољавам да је тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мислим, можемо после погледати транскрипт, али сам сигуран да.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да, могуће, али нисам схватио да је то много битно да ли сам чуо да је човек на Економији или да сам чуо да је био на Економији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није свеједно да ли сте то чули тада када се то дешава или сте то чули прекјуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је да је чуо када је убијен.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мислим, не могу сада тачно да се сетим, ако сам то раније изјавио, могуће је да сам тада имао меморију бољу, да сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него данас, данас у току овог данашњег сведочења Вашег, па ми је остало нејасно, када сте Ви уствари чули за та дешавања? Да ли сте чули док се то дешава, или сте чули након тога, после извесног времена?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не могу бити одређен, јер ми је то све свеједно, да ли сам то чуо док је човек још био жив или, ја мислим да сам то чуо када је човек убијен, два, три дана иза тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам говоре што надимци Пуфта?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Пуфта?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Торо?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Репић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Репић да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта Вам говори тај надимак?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То је један од тих, Репић, Пиварски, Нишки, мислим то су ти ликови који, за које сам ја чуо да убијају по тим, како их Ви зовете логорима, ми смо их звали домовима тамо и да су они овако врло жестоки момци, паравојске неке, дошли из Хрватске, ето то ми говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да они држе људе, не само да убијају? Када сам Вас ја питала ко држи, Ви рекосте, они држе, они то доводе људе, смештају, одлучују?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, немам појма да ли они, да ли неки њихови, вероватно не могу три човека то одрадити, и држати и убијати. Вероватно је нека група малобројнија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зокс?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Лопов?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Босанац?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок је био функционер општине Зворник. Да ли може да нам каже оријентационо и процентуално, број становника пред ратни сукоб у Босни на територији Зворника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знам, господине, тачно знам, прецизно. 1931. године, 60% Срба, 40% Муслимана, 1961. године пола-пола, а 1991. године 60% Муслимана, а 40% Срба, то је отприлике, то сам нашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене сада интересује број становника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Број становника, мислим, нисам баш опет сто-посто сигуран, 81.000 становника општина Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И у тој пропорцији, значи, било би отприлике 30 до 35.000 Срба?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, колико је 40% од 81.000.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, рецимо, рецимо. Рекли сте, такође, да је постојао велики страх, да су се народи одвајали, груписали и тако даље. Такође сте помињали да у том првом периоду, фактички најгори људи који су деловали на територији општине Зворник били ти из паравојних јединица. Кога сте Ви видели, Ви од њих?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Од тих паравојних?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Кога сам видео?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видели?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Видео сам у фабрици, значи, конкретно у фабрици, ако је капетан Драган паравојска, видео сам њега и неке његове, двојица, тројица ађутаната и видео сам тог Жућу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Значи, то сам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је држао пунктове, да ли они или неко други?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, исто конкретно не знам, пошто нисам ја на пункту, не знам ни ко их је организовао. Е сада, ко је конкретно тамо, ако ме питате прецизно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли можда знате, колике су те биле групе паравојних тих добровољаца, ако може тако да се назове?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, сећам се да је била прича да је код капетана Драгана било педесет људи, не, погрешно сам рекао, код Аркана, да је Арканових педесет људи. Не знам, ове остале, не знам колико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се чује, да ли су то биле веће групе или мање групе од те Арканове?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Шта је истина не знам. Аркан је на састанку рекао да је довео 3.000 људи, а ја сам после чуо да их је било 50, мислим, шта је истина, немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Такође сте помињали до неког периода када се Република Српска организовала и тако даље и тако даље, да је српско становништво мушког пола било мобилисано у ТО, било радно, било војно. Да ли је то тачно?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: За који период?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За тај период прва три месеца?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам баш сигуран за прва три месеца да ли је то, не могу бити прецизан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како је било? Ви рекосте да сте имали радну обавезу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, ја сам био на послу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате, шта је са осталим мушким становништвом било?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Којим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мушким становништвом српским?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Осталим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Једни су радили, једни су били у војсци. Да ли је баш тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја ћу да Вам предочим.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да ли смо имали позиве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08. априла уведена је радна обавеза одлуком Кризног штаба и 08. априла наредба о општој мобилизацији за све пунолетне грађане са пребивалиштем на подручју СО Зворник.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Онда смо вероватно имали. Ако је уведено, онда смо вероватно имали. Мислим, не могу тачно да се сетим јесам ли ја имао папир по коме сам ја распоређен у фабрику. Не могу то да се изјасним, али, ево ако је уведено, вероватно да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, не знајући колики је број паравојних јединица, ако прихватимо ово као тачно да је мушко становништво било мобилисано на овај или на онај начин, значи поред тих паравојних, постојала је и нека друга војска на општини Зворник?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, да. Ја сам тада видео већина Срба из Зворника је била у тој некој функцији, да ли припреме, одбране, не знам ни ја сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ови који су чували Дом културе по Вама били из паравојне јединице или становници општине Зворник који су мобилисани?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам, мислим, ја сам их доживљавао као паравојске, јер су већина тада тих првих пар месеци, па ја лично, поред тога што радим у фабрици, када дођем кући, често ме знало да увече дежурам, да браним, тако смо звали моје село. Имали смо десет села српских, само једно муслиманско, овај Горњи Шепак и ми смо опет били пуни страха, а они су још више били уплашени од нас, а ми смо морали целу ноћ да дежурамо, да се смењујемо и да чувамо то као своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре ослобођења, пре 08. априла?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ослобођен је Зворник, али та општина Зворник је, како да кажем, та села су разбацана. Ма, после, читаво лето смо ми дежурали, чували по ободима, по башћама, по шљивицима, схватате, запуца, не знате ко пуца. Мислим, моја жена је носила децу, мало, мало, бежи у Лозницу, мислим не зна жена ко пуца и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли када сте Ви ишли да чувате то када Вам је наређено, да ли су долазили и ти паравојни да Вам помажу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, паравојни нису уопште ишли у та села. Мислим да су се они бавили градом Зворником, тада у тим почетним месецима. Чини ми се, није ни било потребе да долазе, јер још неког сукоба отвореног није ни било баш у селима, чини ми се тада. Ја не знам тада када почиње, када почиње сукоб по селима, оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ви нисте чули апсолутно да је било шта неко урадио што није дозвољено на територији Зворника, а да није био паравојска? Да ли сте можда чули да је неко други то радио?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, верујте да Вам сада кажем име и презиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не име, нико од Вас не тражи име, него оно, знате, свашта се ту чује. Можда се чује и погрешно, а нас интересује.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Више сам чуо тако неких пљачки, отишао, погинуо и тако даље, мислим, нисам чуо конкретно да је неко, јер није тада било куражних људи. Доста су људи били уплашени, мислим да у тим првим месецима мало је људи имало петљу, али не знам тачно, мислим, могуће је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте Ви у војсци, како сте служили војску?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како сам служио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате неки чин или немате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Немам чин никакав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно питање, пардон. Да ли је било резервне полиције? Да ли је неко мобилисан у састав резервне полиције?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тада, у априлу, мају, јуну, нас занима април, мај, јуни?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, вероватно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познат неко из Вашег места да је, рецимо или из Чelopeка да су били неки резервни полицајци и да су?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Било је те резервне полиције из свих места, али тачно у ком периоду мобилишу, то не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам да ли је тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада предочити. Ми овде имамо исказе људи који су из резервног састава полиције и који кажу да су они чували Дом културе Чelopeк, искључиво они, локални људи из Чelopeка и из Тршића.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, могуће је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви кажете сада по Вама су то биле паравојске. То значи Ви нешто претпостављате или?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не, ја прођем иза аутобуса и видим лик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не знате ко је?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Немам појма, нити ме занимало ко је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли, сада се надовезујем на оно, да ли познајете Ви Среду Вуковића?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Како?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Средо Вуковић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Средо Вуковић? Нешто ми није познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А, Цветко Јовић?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Цвијетко Јовић знам једнога из Тршића Цвијетка Јовића.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Шта је?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је био?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам шта је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он био неки полицајац, командир станице неке у Тршићу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да он зна за један покушај исељавања грађана Козлука и зна за ово друго исељавање

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за покушај добровољног одласка.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, да ли зна код тог покушаја, где су требали да иду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. А други пут? Како је било организовано то прво, нисам чуо да ли је то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, сели су у тракторе, аутобусе, рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То други пут када су се иселили.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, не, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут, рекао је, тракторе су припремили, па нису им дали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Нисам чуо да сте рекли трактори, нисам Вас чуо. Овде каже сведок да су у овој средњој школи, тај Технички школски центар у Каракају, он је чуо да су убијени тих 800, каже он 800 људи, а мене интересује, говорио је сведок и о раздвајању, да су ту мушкарци били. А шта је било са женама и децом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте рекао, извињавам се.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, извините, ја бих Вас замолио, то ће моја примедба касније бити, да се на овоме претресу не бавимо нечим што није у оптужници, што је предмет другог поступка. Ја Вас молим да та питања забраните.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, нажалост, оптужница је таква да је период.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није, то је предмет другог поступка, Ви добро знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај исти период.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није радња та стављена у оптужници, шта период има везе са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нема везе, исти дан, два дана?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Има други поступак и ми сада на мала врата уводимо и саслушавамо сведока, а поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок ће морати да долази поново, изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Зашто питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога што је то два дана разлике, колега, сазнања су, ја не питам за касније, али у том периоду морам да питам, управо због датума. Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да су то углавном, само је поменуо једно село, али каже, из више села, рекао је село Ђулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и Ловић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате још које село?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не могу да се сетим имена. Ја нисам родом из тог краја и не знам како се зову, мислим, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо у понедељак, почиње нова истрага, па ћемо то да видимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли познајете, да ли сте познавали Мирсада Хасановића?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Он је био у фабрици у којој сам ја радио, финансијски директор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А пре тога? Да ли је он био председник Извршног одбора општине?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мирсад Хасановић?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре сведока или када?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, пре Вас?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, можда је некада много раније.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Шта је било са њим? Да ли је он био ухапшен, да ли је он био у неком логору?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесте, он је био ухапшен, мислим то знам, јер сам човека срео у Бањи Ковиљачи, можда трећи дан када сам ја оно отишао мало да се «оладим» доле, својој кући. Са супругом и децом сам шетао по парку у Ковиљачи и срео сам Мирсада Хасановића са супругом и испричао ми је човек да је био у затвору у овом «Алхосу» или ФАМ-оду, како хоћете и није ми хтео причати никакве појединости, само каже, добро је и како је дошао у Ковиљачу, ту је преспавао у хотелу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у априлу се дешава?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: У априлу, да, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли сте чули за неки логор у Батковићу?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, јесам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је то?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја не знам ништа конкретно, то је доле у Бијељини негде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам сигуран, можда је рекао. Ко је Вас тукао?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Пеја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где Вас је тукао, на том састанку?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, на састанку.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како Вас је тукао?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Руком.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Мијатовића ногом. Не знам, ја и данас не знам, тај неки сценарио направљен да, као ми смо издајници српског народа, делимо, ми смо дошли да делимо општину Зворник, на српску и муслиманску и да свако живи на свом делу мирно и тако даље, као што данас имате на Косову, не знам ни ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ви сте, ту је био тај Капичић и тај начелник територијалне одбране, када је Вас назвао, рекли сте нешто сам чуо на питање судије Крстајића, да Вас је назвао Брано Грујић издајником? Због чега Вас је назвао?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја сам малопре покушао да не будем баш скроз прецизан, али чини ми се да је и то захватало мало. Касније не знам што му је то требало, као, ето, ви тамо издајници. Да ли је хтео да преприча ту причу или.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вас је само због тога назвао издајник или због још нечега?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ја не знам зашто би друго био издајник, мислим, истина, нисам нешто учествовао у том рату, али био сам у фабрици, не знам што бих био издајник.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сада питам, да ли Вас је назвао издајником српског народа, због тога што сте били са председником општине, тим, не могу да се сетим како се зове и тим Капичић Алијом?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам, не знам тачно, питајте то њега, мислим стварно не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да сте се судили.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ја јесам мало реаговао на то, јер било ми је криво, јер нисам издајник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је образложио зашто сте издајник, то је питање?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ма, не, никада ми није образложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви питали, зашто сам ја издајник, због ког поступка?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, питао сам га јавно, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зашто он каже, зашто?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ништа ми није рекао, није нам ништа рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, издајник, а не каже зашто сте издајник?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то он каже касније, 1994., 1995. године?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или одмах тада? Рекли сте, после овога?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, могуће и касније, не могу се сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вас је назвао издајником?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не могу да будем, да, да, није тада, није нас тада назвао издајником, него касније, касније, можда, да ли 1994. или 1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Браво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испада опет све ја боље знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих се само, господине Јово вратио на овај почетак, овај непријатни догађај са овим Арканом тамо на том састанку, на тој седници. Да ли се Аркан на том састанку представио као главни неки човек тамо? Да ли је неко био изнад њега, како сте Ви то схватили? Да ли је он ту одлучивао о свему или о нечему, мало да нам то појасните?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, није то био састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је упао на Ваш састанак, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, ми смо покушали да имамо састанак. Када је нама пришао тај Топола, ми Пашић и Капичић нису хтели да наставе састанак, што је логично, мислим, ни ја не бих наставио и он је рекао да је у граду почео рат, што уопште није било тачно. У том моменту није био почео рат и да је он задужен за нашу безбедност. Није нам се уопште представио, ко је, шта је, ја човек нисам уопште, први пут сам га у животу видео и ми смо једноставно, оно, упрпили се и занемели. И после тога су нас увели у једну собу, па онда из собе превели у другу собу и ту смо чекали. И ми смо се ту договорили да заједно пођемо, да видимо тај велики проблем, јер се, ми смо се Срби плашили горе много оружја и много, у то време се причало муцахедина да има на Кула граду, а Капичић и Пашић су тврдили да то није истина и ми смо се договорили да идемо заједно, у једном ауту ја и Пашић, не знам ни ја, у другом Мијатовић и Капичић, не могу се више ни сетити ко и идемо да то видимо. Нема ништа, вратимо се у Радио Зворник, кажемо да је све ОК, да деца пођу у школу, да свако на посао и тако даље. И кренули смо, међутим, тај Топола и те фаце не могу се тачно сетити, мислим, не знам више ко су ти људи,

нису нам дозволили, још није безбедно, што је мени апсолутно било сумњиво. И онда били смо мало заточени, да кажем, чекали смо чекали и у једном моменту упао је Аркан. Ја сам тог човека виђао на телевизији, значи, нисам га никада уживо видео, али сам га одмах препознао. Био је у некој униформи, береткама, бомбице, онако сав накићен, неке чизме руске, за њим тај Пеја и не могу се ја тачно сетити ко је све још, али се сећам покојног Љубише оног Маузера из Бијељине, њега се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко из Зворника, да ли је био ту?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Био је Марко Павловић, ја и Мијатовић смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Марко Павловић долази са Арканом, пре Аркана, после, сам?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Арканом заједно?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Аркан је први ушао, ногом отворио врата као каубој и за њим су, један по један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко један по један?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, ево, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пеја?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Пеја, Марко Павловић, кога сам још, Љубиша тај Маузер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је иста екипа или шта?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Немам појма која екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно долази Марко са њима?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Заједно су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то схватате?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ужасно, како схватам и онда улази Пеја и псује нам све по списку и тако даље. И Аркан се вратио као говна издајничка и онда батине и после тога више не схватате ништа, једноставно немате појма шта да схватате. Да ли треба да наставим о овом догађају или је то довољно?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, не ја сам Вас питао, да, добро, сада сте мало детаљније објаснили, значи, ја сам питао да ли Ви схватате ту Аркана као главног шефа параде тог догађаја, свега, знате. Ви сте мало шире.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Јесам га схватио, мислим, он је, некако су њега гледали као.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И Ви сте, кажете, после тог непријатног догађаја, једно двадесет дана до месец дана сте се повукли, нисте ни одлазили у Зворник, нити сте, чули сте, кажете, по неком поговарању да се ту дешава нешто, али немате детаљније те податке. Реците ми, да ли је Вама познато, члан већа је покушала са неким питањима у вези странке те СДС да Вам постави та питања, да ли је програм странке био да се праве неки ти злочини, да парафразирам, да ли Вам је познато да је био забрањен страначки рад када је почео рат?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Знате шта, ја сам то био заборавио, али сада када ми је неко прочитао да је неком одлуком, ја се сећам и те одлуке, али када, не могу да повежем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, да ли је пре овог почетка сукоба или након, када сте се Ви вратили после тих месец дана?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Стварно не знам у ком периоду је то нешто забрањено, није забрањено.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И када сте Ви после тих месец дана рада, да ли су ти сусрети Ваши са општином или са тим руководством, да ли су били везани за ту привредну делатност Вашу доле у фирми или за неку политику?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Наравно, највише за привреду, мислим то је велика фирма, 1.500 људи, тражи се од те фирме доста да помогне војсци.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пошто сте рекли да сте пар пута да сте се видели са Браном, а са Марком можда рекосте једном, не знам како сте рекли, значи Ваши сусрети су били у погледу тог функционисања привреде?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је Ваша фирма имала обавезу да доприноси стварању неких средстава за издржавање општине?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, сада не знам баш да ли општине, али, пазите, да и општине, да, јер, мислим, општина се увек издржава из привреде, али примарно је било издржавање војске, исхрана, опремање и тако даље. Значи, једноставно то је и било главно и та фирма је највећа и она је била, како да кажем, највећу логистику је дала територијалној одбрани Зворника.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е у вези тог Вашег дела значи где сте Ви били, са ким сте најчешће ту из општине, тај стручни део тај обрађивали, са ким сте ишли, да ли сте ишли на те договоре, састанке?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не знам сада да ли је уопште био председник Извршног одбора, али са ким највише. Знате шта, то је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, поменуште неки ту, зато Вас и питам, али да Вам не бих сугерисао, поменули сте да је био за привреду неки део ту у општини?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: А, Стево Радић? Не могу да се сетим, шта је Стево, шта смо са Браном, шта смо, било је још неких ту секретара, али, у принципу, позову нас директоре, углавном, није се имало времена један по један. Позову нас све и кажу, људи, треба то и то, ево ми смо направили некакве разрезе, ти треба да купиш толико нарезака, овај да уплати за чизме, мислим, тако је било, нема, можда чак и у новцу, то је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: На почетку Вашег сведочења, Ви сте рекли, тих пар дана тог неког рата у Зворнику и после је било мирно и председник већа Вас је питала, па шта се после дешава, шта се ради тамо, Ви сте рекли да је било мирно, а сада сте рекли да сте чак и Ви ишли на те страже неке по тим селима, па мене интересује, значи, да ли је та привреда општине била сва ангажована за потребе тог рата, да ли је било борби, да ли је било погинулих, да ли се неко сахрањивао тамо у том Зворнику, да ли је било тамо у том окружењу неких пробоја, да ли је било?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја не знам тачно када почињу ти сукоби, не могу баш да будем прецизан. Јесте, врло брзо су, већ у јулу, чини ми се.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Те 1992. године?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, у јулу већ је било погинулих радника наше фабрике. Сећам се, е сада.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То је мало остало нејасно, па само да рашчистимо. Испада да је био потпуни мир, да се ништа није дешавало, па мислим да није баш тако било.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Није, није, али не могу баш да будем прецизан. Није било рата доле у месту где сам ја и та општина Зворник је тако некако етнички српска доле у том северном делу. Само једно село, тај Горњи Шепак је био муслимански. Ту рата није било, али горе је било, та сва рубна села, ту је већ.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико је то далеко, отприлике, од Зворника?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, двадесетак километара, 25 тачно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја бих поставио само пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећаш да је српска општина основана у децембру 1991. године?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По упутству А и Б?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће, могуће.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећате да сте Ви били изабрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу, седите да би се чуло боље, слабо нешто.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да сте Ви били изабрани поново за председника Извршног одбора и Српске општине Зворник?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, јесте, али ја сам то доживео, ја сам једноставно обављао двојно, значи, није било ни раздвајања, у истој сам канцеларији.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У случају да је требало да функционише?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, у случају да буде требало, да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да сте Ви после када Вас је Аркан истукао, то је било 06. а не 08., када Вас је Аркан истукао, да сте дошли у «Алхос» и рекли, ја више нећу овим да се бавим, ја одох у фабрику?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да, тачно је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да смо Вас ми позвали 10. или 12., не могу се сада тачно сетити, да треба наставити рад Скупштина општине и да Ви треба да преузмете своју функцију и да идете радити у општини, дакле, да преузмете своју функцију председника Извршног одбора коју сте Ви тог момента одбили, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће, значи, сасвим дозвољавам да је тачно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И отишли сте у фабрику?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да ми тада нисмо могли изабрати и саставити Скупштину, да изаберемо поново председника Извршног одбора на Ваше место, него смо морали поставити вршиоца дужности?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, могуће, ја нисам правник, али могуће је да је то процедурално тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли Вас је бирала Скупштина?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, морала се Скупштина поново састати да би другог?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Вероватно, вероватно, да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуди ме да се не сећате Караџићеве одлуке одмах на почетку рата, да је забрањен рад свих политичких странака, да не би дошло у рововима, међу војском?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Када ми је прочитано, ја сам се стварно сетио, али не знам када је то било, значи, не могу да се сетим датума, то ми је велики проблем, датуме не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пре 08. априла или после?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ма, не могу године да повежем, а камоли. Само се сећам тога да је било, али не могу године, једноставно није ми то нешто што фокусирам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово што је рекао да нисмо били у добрим односима већ дуго времена, не бих више желео питати ништа. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неку примедбу на исказ, нешто да је рекао нетачно или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да немам никаквих примедби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите. Да ли је оптужени Грујић био председник СДС и за време рата, после 08. априла или није?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја знам да је он био председник, али када је то нешто прекинуто, забрањено, када није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ма, немам појма, мислим, није ми то било уопште примарно у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам питања, имам само примедбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прво, речено је да сам годину дана раније у улози новинара долазио у општину, тврдим да никада, нити сам се бавио новинарством, нити сам био у општини Зворник до децембра 1991. године. Према томе, са ким је замењено, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно то, каже оптужени Бранко Поповић да је он први пут дошао у децембру?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Могуће, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте рекли годину дана уназад и данас и у истрази. Шта је тачно? Ви сте сведок, Ви сте дужни да говорите истину, оптужени није.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, слажем се ја са Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли годину дана уназад сте га виђали?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја сам рекао да сам га доживљавао, значи, таман посла да сам ја знао да је он новинар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да сте га виђали годину дана уназад?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: То је оријентационо, значи, ево, ако човек каже да је од децембра, можда је од децембра, не могу да будем уопште прецизан. Значи, дозвољавам да је у праву.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Друго, данас поново се уводи ова тема која ће бити актуелна од недеље. Нормално човек је рекао да му је речено, не да је он видео, него да је чуо да сам ја учествовао у раздвајању ових становника из Ђулића и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви да сте учествовали? Ја то нисам чула.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па речено је, речено је, дословце је рекао, Жућини, паравојске и да сам ја учествовао. Ја тврдим да никада нисам учествовао у томе, друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете имати прилике у понедељак да кажете.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, али Ви сте дозволили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И трећа ствар је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он ту непосредни сведок.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ово је мање битно, али нисам ја Вас одвезао у фабрику, ја сам одвезао господина Пашића и господина Капичића у Зворник. Према томе, нисам ја Вас возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, ово што је Брано сада ме подсетио, нас је господин Павловић одвезао до «Алхоса», у «Алхос» сте нас одвезли, а мени је то свеједно, у истом је правцу и мислим од «Алхоса» до «Бирача» још триста метара пешке, тако да смо ми отишли сами тамо, али, ето, то је тачно.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И посебно питање, нисам заједно са Арканом и Маузером дошао, ушао сам касније. Дошао сам касније, видео сам ту масу пред хотел «Језеро», Скупштина и тако даље, нисам знао за ова сва догађања, нисам заједно са њима дошао, него, ако се добро сећам, у тој гужви, у тој фрци, рекли су да их туку тамо и некако сам упао унутра и јесам помогао да се прекине туча. То је тај човек што сам рекао, да нисам видео изубијанијег човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ушао са Арканом иза Пеје?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, могуће сасвим да је дошао мало касније, али знате шта, појавио се Аркан. Ја после тога, право да Вам кажем, мени једино шта је у глави било, на моју иницијативу састанак је у Малом Зворнику и убиће ми Пашића и Капичића, ми смо ипак ту другари, две године радимо, убиће их и проклетство на моју децу, унучад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Поповићу, откуд Ви ту уз Аркана, 06. априла?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу дати у изјави и дао сам, чини ми се да сам чак то већ у изјави дао, према томе, можете то користити, а кажем, то је тај човек који је много подсећао, тај је био више плав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви рекосте, тек 28. априла постајете, сада одједном 06. априла Ви ту после Аркана улазите, у ком својству?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дао сам део изјаве и даћу други део изјаве и имаћете потпуно сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није Вам ускраћено, Ви можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године? Морате да имате у виду да нисте Ви једини овде оптужени. Овај поступак треба да иде ка крају, а не ка.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја се слажем. Надам се да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ми сваки пут пре претреса добијамо потврду да сте Ви здравствено способни и видим учествујете лепо у поступку и све, али тај део, стално смо у некој сада сумњи, да ли се Ви браните, да ли се не браните, да ли сте здрави, да ли нисте, ја више не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам сада устао да дам примедбе на ово што је човек изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још неке примедбе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неких питања? Изволите. Добро, седите. Ево да Вам оптужени Славковић Драган постави неко питање.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан. Ја се зовем Славковић Драган. Имам само два питања, господине директоре, пре Вас је био један директор овде, дао је изјаву. Питао сам га, да ли се сећате, сада питам и Вас, да ли се сећате да је извршена нека диверзија на «Глиницу», нека бомба бачена или нешто слично?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пошто он каже да је био, није стално тамо, бко је и на, по седам дана је био на задацима да чува стражу, откуд знам. Значи, не сећате се тога?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, нисам ја баш, не знам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам где, у једном делу «Глинице», не познајем ни ја. Тада сам био у неком интервентном воду, звали су нас одмах и један је убијен одмах, један је ухапшен.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нешто се не сећам, али дозвољавам да је можда негде и пала, није ми то нешто остало у сећању.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли имате информације случајно да је неко из «Глинице» ургирао од вас директора и од шефова за нека три, не могу да се сетим презимена, инжињера или електроинжењера, који су били тада у Дому Челопек?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Није ми познато.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Капичићи, је ли то?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам како се зову, знам да је то тада било.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Не, не, стварно ми то није познато, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више питања. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте данас дошли, трошкове да ли тражите или не? Немате, обзиром да сте довежени, је ли тако? Немате трошкове доласка?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Нисам довежен, нисам хтео да ме довозе, дошао сам из Новог Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико трошкови су од Новог Сада до Београда и назад?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Немам појма, мене је зет довезао, тако да ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите то да Вам суд надокнади?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, тражим, све што ми припада, тражим, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то? Ми не можемо да знамо.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па, не знам ја, ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је карта, отприлике, ми можемо толико да Вам надокнадимо, исхрану, колико? Ни приближно не можете да нам кажете?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Ја се нисам задњих, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите и исхрану?

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Па ја сам рекао, тражим све што ми припада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што Вам припада? Добро.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове доласка и исхране у износу од 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Сачекаћете, па ће Вам служба то исплатити.

СВЕДОК ЈОВАН ИВАНОВИЋ: Где ћу сачекати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе ће Вас колега упутити, тамо где ћете добити новац.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес је завршен, а следећи ће се одржати дана 26., 27., 30. и 31. октобра 2006. године, са почетком у 9,30 часова, судница број 2.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА